

Povídání a malování ateistovo věci křesťanských se týkající. Část 23.

Třetí ikona vznikla tak trochu jako recese, ale nakonec měla úspěch a skončila ve správných rukách. Ale popořádku.

Před několika dny padla v soutěži Kde domov můj? otázka, jak se jmenoval první papež. Soutěžící jen odhalil své neznalosti a prostě nevěděl. Já si naivně myslel, že ke kulturní výbavě středoškoláka a/nebo zvědavého samouka by měly patřit i některé okřídlené výroky, nejen tedy „To chce klid“, která tuším pan Josef Švejk nikdy neproněsl, Libušino proroctví: „Město vidím veliké, jehož sláva hvězd se bude dotýkati“, ale i Kristova slova: „Ty jsi Petr, (pozn.: tj. skála), a na té skále já církev postavím a ani brány pekelné ji nepřemohu.“

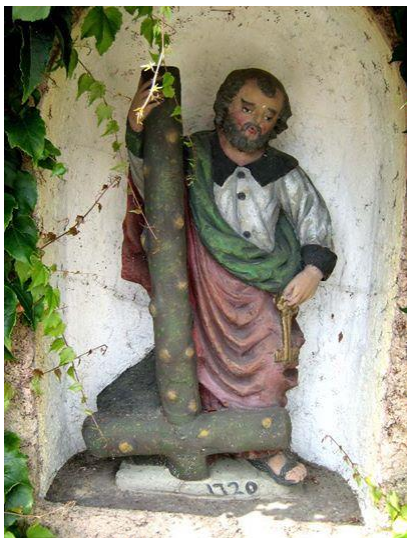
Petr se původně jmenoval Šimon (Simeon) a jeho jméno je jakási přezdívka, snad vážící se na význam slova (skála, viz dodnes třeba petrochemie). Patřil k prvním učedníkům Kristovým a měl mezi nimi (apoštoly) významnější postavení, a proto také byl pověřen, aby po Kristově ukřižování vedl křesťanskou komunitu. Později za Neronova pronásledování křesťanů, k čemuž jako záminku poskytl velký požár Říma, byli křesťané upalováni, přesvědčili svého biskupa Petra, aby Řím opustil. A starou křesťanskou legendu pak polský spisovatel Henryk Sienkiewicz vtělil do svého strhujícího románu Quo vadis? Tento román vycházel časopisecky na pokračování a zaznamenal světový úspěch. Ač poslední část vyšla v r. 1906, už v r. 1905 za něj dostal autor Nobelovu cenu (s přihlédnutím k řadě dalších historických románů). Když totiž odcházel Petr z Říma Kampánskou branou, zjevil se mu proti němu jdoucí Kristus. Překvapený Petr ho oslovil otázkou: „Quo vadis, Domine? (Kam kráčíš, Pane?)“ a Kristus mu vyčítavě odpověděl: „Když ty opouštíš můj lid, musím se já vrátit, abych byl podruhé ukřižován“. Petr se vrátil, byl zajat, mučen a odsouzen k ukřižování. Nechtěl však být ukřižován jako Kristus, aby nerozměnil jeho památku, a vymínil si být ukřižován na kříži vzhůru nohama.

Svatý Petr bývá zobrazován s klíčem a v obecném povědomí je brán jako strážný u nebeské brány. Lze také nalézt jeho vyobrazení s obráceným křížem. Nad jeho hrobem dnes stojí vatikánská bazilika sv. Petra, největší svého druhu. Z balkonu jejího průčelí promlouvá papež ke shromážděným věřícím z celého světa.

I rčení „Quo vadis?“ (s více překlady – kam jdeš, kam kráčíš, kam směřuješ, ale i co máš v plánu?) se stalo okřídleným a často mnozí netuší, kde se vzalo. A kdo nečetl knihu, může se považovat právem za hodně ochuzeného člověka (hlupákům to však většinou nevadí). Je to ale román historický a čte se jedním dechem, třeba i přes noc (mohu potvrdit, že se od něj nelze odtrhnout).

S drzostí a poťouchlostí ateistovou jsem si tentokrát vzal jako model tvář skutečného člověka jménem Petr. Jenže když byla ikona vystavena na plenéru u doudlebského zámku, dotyčný „model“ běžel kolem ní, prohlásil (bez špetky vážnosti) „To jsem já“ a utíkal dál, jak je jeho

zvykem, za mnohými jinými záležitostmi. Až když se ho později moje pečovatelka optala, co tomu říká, jestli tu ikonu viděl, tak se zarazil a řekl, že si myslel, že je to náhoda. A když se k ikoně vrátil, všimli si kolemjdoucí návštěvníci podoby a žádali ho, aby se vedle ikony postavil, že si ho musejí nafotit. Ikonu jsem pak věnoval personálu zámku k volnému použití, aby měli šéfa stále na očích.

(lidová soška sv. Petra s obráceným křížem – Wellen na Mosele, Německo)